

Nu är Eva-Karin Fackel Sandor församlingens ordinarie kyrkoherde.

s 2

Bertil Närding har många uttryck för sin person. Qigonginstruktör. Präst. Målare. Filosofisk funderare och även utbildad i psykoterapi. Och är 70-plus, med allt vad det innebär just nu.

PORTRÄTT s 4-6

Text och musik, musik och text – de bär varandra, i alla tider. I låtarna har Emelie hittat en klangbotten.

JAG & GUD s 8

Brännkyrkabladet

Information från Brännkyrka församling Svenska kyrkan • oktober 2020

FOTO: PIXABAY

FOTO: MOSTPHOTOS/MAURO RODRIGUES

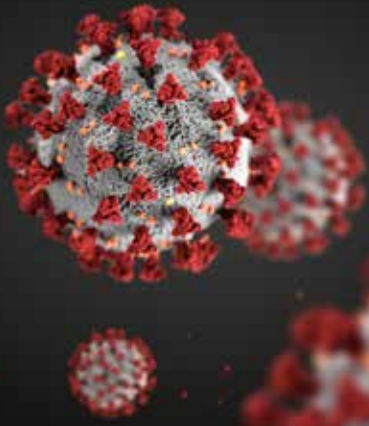

FOTO: PIXABAY

FOTO: PIXABAY

Blott i det öppna
har du en möjlighet.
Låser du om dig
kvävs och förtvinar du.
Ut i det fria
skall du med Herren gå.
Kraften fullkomnas
mitt i din svaghet då. *Sv Ps 90*

FOTO: MAGNUS ARONSON

**Så firar vi
allhelgonhelgen 2020**

ÖPPEN KYRKA MED AVSTÅND
UTOMHUSSERVERING
NÄRRADIOSÄNDNING

Välkommen!

s 6, 8

JAKOBS STEGE
– UR BRÄNNKYRKA
KYRKAS ALTARTAVLA
AV BERTIL VALLIEN
FOTO: HÅKAN FLANK

Nya grepp i en oviss och osäker tid

Frågan kändes i magen

Det kom ett mail med en fråga. I magen kändes det direkt att nu sker något viktigt. Men viktiga ting behöver vändas och vridas på så det dröjde innan jag svarade. Svaret blev att jag kommer gärna till Brännkyrka församling och blir kyrkoherde under ett år.

Jag fick veta att det fanns en del att ta hand om och det lät begripligt och igenkänningsbart. Jag hade en plan. Så kom pandemin. När det obegripliga sker och tillvaron inte längre känns igen så sker mycket med oss. Både sådant som är riktigt svårt men också sådant som är riktigt viktigt. Fast det brukar vi förstås urskilja bäst i efterhand. Vad vi vet direkt är att tilliten prövas. Våra rädslor blir synliga. Och människans djupaste behov – det att höra samman med andra – blir mer angeläget än någonsin.

Att vara kyrka under denna tid är en utmaning, men som alltid med utmaningar, full av möjligheter. I Brännkyrka församling har vi prövat oss fram, tagit ett steg i taget, fått ändra riktning ofta och tränat oss i att vi är olika och reagerar olika. Nya erfarenheter och nya färdigheter. Tänk ändå vad vi människor är anpassningsbara! Förmodligen kommer det att finnas ett tydligt "före och efter". Vi kommer inte att vara de

vi var innan, vare sig som enskilda eller som kyrka. Vi kommer att behöva sörja sådant som gick förlorat men också upptäcka att något nytt kom oss till mötes. Jag tror vi växer. Jag hoppas vi fördjupas.

Jag hade tänkt stanna ett år. Tänkte att det räckte. Men trots hemlängtan till Älta kyrka och Nacka församling så sökte jag den ordinarie kyrkoherdetjänsten i somras och fick efter ordentlig prövning frågan på nytt: "Vi vill att du stannar, vill du?". En inre röst behöver ofta en yttre bekräftelse. Jag fick den och därför stannar jag. För något har förstås hänt också med mig under de här tio månaderna – relationer har skapats och liv har delats. Med sådant ska man handskas med stor varsamhet och förtroende.

För mig är kyrkan först och främst just relationer. En närmast unik plats där människor möts över alla slags gränser och barriärer. En plats där liv kan delas, som det ser ut, uppriktigt och sant. Och en plats där jag ständigt blir påmind om att jag är inte ensam. Jag tror att Gud finns överallt där liv finns. Men ofta kan jag ana Guds närhet då människor kommer samman. Därför behöver jag kyrkan. Och därför vill jag gärna bidra med det jag har med mig.

Det sägs att herdar ibland ska gå i täten av fåraflocken och ibland i slutet. Väg ska hittas och ingen ska tappas bort. Det skulle, om än mycket bristfällig, kunna vara en bild av kyrkoherdeskapet.

Jag är rätt van att gå först men vet också vikten av att inte någon ska komma på efterkälken. Men framför allt tycker jag om att gå tillsammans. Det är när människor kommer samman, delar sina liv och erfarenheter, ställer frågor och söker svar, lyssnar och vågar bidra – det är då vi kommer någonvart och dit vi ska. Det finns sådan kraft i det gemensamma.

Ibland anar jag att det är den insikten som djupnar i oss nu när så mycket handlar om att omsorg om varandra måste betyda avstånd. Nu vet vi att det är i det gemensamma som identitet, mening och livsmod bor och växer. Vi ska vara rädda om varandra och om livet. Det får aldrig glömmas.

Jag blir glad när jag tänker på att jag ska få vara kyrkoherde i Brännkyrka församling. Lite livrädd är jag. Och mycket tacksam för förtroendet. Men mest av allt är jag nyfiken. Nyfiken på vilka vi är och vilken kyrka vi tillsammans kommer att bli.

Eva-Karin Fackel Sandor
KYRKOHERDE

Personalförändringar

Som framgår av ledaren till vänster är Eva-Karin Fackel Sandor nu Brännkyrka församlings ordinarie kyrkoherde. Hon tillträdde tjänsten den första oktober.

Diakon Raad Lazo kom till oss i somras och finns nu huvudsakligen i Fruängens för att möta församlingsmedlemmar i olika åldrar. Man kan bland annat träffa honom på onsdagsfiket i Mariasalen och på Öppna förskolan, utöver de sedvanliga samtal, möten och kontakter som ingår i diakonivardagen.

I november lämnar prästen Nicklas Fredlund Brännkyrka för ny tjänst som häktespräst i Flemingsbergs församling. Vi önskar Nicklas allt gott!

Birgitta Bäuml, församlingens kamrer, trappar nu ner inför pension och kommer att efterträdas av Susanne Waltré, som redan finns på plats. **KM**

FOTO: KARIN VERGARA M. FL.

MOTTAGANDE AV KYRKOHERDE

Eva-Karin Fackel Sandor tas emot av biskop Andreas Holmberg i gudstjänst i Brännkyrka kyrka söndag 6 december 15.00. Vi förhåller oss till 50-gränsen och inser att alla som vill

troligen inte får plats. Söndag 13 december finns ytterligare ett tillfälle att välkomna Eva-Karin, i Vårfrukyrkan 11.00, dock utan biskop. Kyrkkaffe vid båda tillfällena, som take-away-påse. *Välkommen!*

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

BRÄNNKYRKABLADET utges av Brännkyrka församling Svenska kyrkan fyra gånger per år. Redaktör: Kari Malmström. Ansvarig utgivare: Eva-Karin Fackel Sandor. Tryck: Printografen, Halmstad. Distribution: Postnord.

POSTADRESS

Box 64, 125 22 Älvsjö · tel 08-447 11 00 vx
växeln är öppen må-fr 9.00-17.00.
e-post: brannkyrka.info@svenskakyrkan.se

BESÖKSADRESSER

Brännkyrka kyrka och församlingsexpedition
Götalandsv. 189-191, Älvsjö
**OBS! I dagsläget tar vi bara emot
förbokade besök samt leveranser.**
Vårfrukyrkan med församlingslokaler
Fruängens kyrkogata 1-7, Fruängen C.

VI FINNS PÅ

facebook

Instagram

twitter

För telefonnummer
och epost till alla
medarbetare se
**www.
brannkyrka.org**

Några röster från i maj

Jag har varit någon gång förut på soppan och på något föredrag i kyrkan. Jag bor i Fruängen och tycker det är bra att ha kyrkan nära. Soppan ger en guldkantad onsdag!

Rosemarie

Välkommen hit – fast inte!

En så annorlunda vår och sommar det blev. Den uppgift jag är kallad till, och som är mitt yrke, är att sprida det glada budskapet och få människor att komma till kyrkan, församlingen, oss – kort sagt att marknadsföra.

Under några korta dagar i mars förvandlades min uppgift till att istället hindra människor från att komma hit. Men ändå fortsätta att välkomna. Hur det nu skulle gå till.

Inställt. Allting. Vi började göra digitala andakter och sända på facebook. Präster och musiker gjorde fantastiska insatser framför mobilen som församlingens webbredaktör Erik Stenseke filmade med. Sedan redigerade han materialet och varje vecka blev det en andakt. Det var ett kanonjobb av Erik! Nytt för honom också att inte ha till uppgift att få människor att komma, utan att hålla sig borta...

Det blev en kanal ut.

Men alla har ju inte internet, så vi började

sända närradio. Vår präst Gustav Frosteblad hade liksom jag själv sysslat med närradio tidigare, tillsammans såg vi möjligheten. Webbdakterna radioanpassades och så var vi i etern!

På nationaldagen sände församlingen ett entimmesprogram med mycket musik, fin förkunnelse och förhoppningsvis trösterika ord. Många medarbetare bidrog på olika sätt! Programmet var i huvudsak riktat till de boende på de äldreboenden vi nu inte längre kunde besöka regelbundet.

Vi har skickat ganska mycket fysisk post.

Bland annat vykort till kyrkotillhöriga 70+ och ett litet tröstebrev till alla födda 2001 som fick en så annorlunda student.

Också en kanal ut.

Det är bakvänt att välkomna men inte för mycket. Till sommaren öppnade vi Kyrkfiket i Vårfrukyrkan, med talrika "Håll avstånd"-de-

kaler och jättemycket handsprit. Det fungerade, hoppas och tror vi. Ingen blev smittad, så vitt vi vet.

Vi började fira gudstjänst igen, utomhus på kyrkängan utanför Brännkyrka kyrka. Det fungerade.

Och "Musik i sommarkväll" i Brännkyrka kyrka blev av, med begränsat antal i publiken. Det fungerade. Möjligheten att lyssna på distans via internet fungerade sådär. Det är svårt att livesända musik med tillräckligt hög ljudkvalitet, så mycket har vi lärt oss.

Nu är det höst och vi har öppnat lite lagom. Det är fortfarande min märkliga uppgift att välkomna, bjuda in – men samtidigt vara tydlig med att ni inte får bli för många! – och att ni måste hålla avstånd...

Kari Malmström

TAKE-AWAY-SOPPA!

Varje vecka hittar 150 soppluncher hem

Onsdagens sopplunch i Vårfrukyrkan har i decennier varit en uppskattad samlingspunkt. Det är här man träffas! Inte minst olika kompisgäng bland kyrkfolket har här haft en självklar veckoträff. Låg tröskel, glad stämning, god soppa, och ofta gott om möjligheter att få en pratstund med någon i kyrkans personal.

11 mars 2020 blev sista gången, förmodligen på väldigt länge. Och i en framtid blir det nog nödvändigt att se över både självservering och trängsel.

– Det kändes så tråkigt och hemskt att inte längre kunna bjuda in till gemenskap, säger församlingens husmor Karin Vergara.

Tillsammans med kollegan Lisbeth Sundvall, som slutade här i maj, har hon i många år stått vid kastrullerna hela tisdagarna för att förbereda.

Tanken på take-away föddes. En färdig kas-

se med en burk hemlagad soppa, bröd, smör, dricka och en liten godsak eller två. Den 6 maj ställde vi upp bordet utanför kyrkan för första gången. Färgglada avspärrningar skulle inte bara uppmuntra till avstånd utan faktiskt tvinga fram det. Skulle någon komma?

Jodå. Vecka för vecka ökade antalet gäster. Att fortsätta efter sommaren var självklart. Just nu görs 150 kassar i veckan, och de tar slut fort. Låt vara utomhus och med avstånd, samlingspunkten har återuppstått. Det blir många möten och samtal, både om sorger och glädjeämnen.

Hämtsoppan är en av de få saker församlingen kunnat expandera, när så mycket annat fått minimeras eller läggas på is. Klart redan nu är att vi fortsätter året ut, oavsett väder. Start klockan tio, slut när soppan är slut. God aptit!

Kari Malmström

Den vanliga sopplunchen kostar 30 kronor, det är självkostnadspris. För take-away-soppan tar vi inte betalt, men ger möjlighet att lämna en frivillig gåva till förmån för Act Svenska kyrkans biståndsarbete bland coronadrabbade ute i världen.

Vårens tillfällen gav 5 979 kronor, höstens (per sista september) 10 287. Tack alla ni som bidrar!

act
Svenska kyrkan

Så gulligt, så gulligt, så det är inte klokt!

Ulla

Jag är så glad i den här församlingen. Min mamma som är 94 år så glad att jag har er!

Marie

Jag är distriktsköterska på vårdcentralen i Fruängen – vi är verkligen tacksamma, jag kan tala för många kolleger. Ett bra initiativ! Jag är bara positiv. Det är också så bra för en hel del äldre.

Eleonor

Himla gott! Och bra. Jag har också besökt den vanliga sopplunchen av och till. **Gunilla**

Det är bra att kunna äta hemma i lugn och ro. Jag går på gudstjänster, men inte sopplunchen så ofta. Jag har själv kokat soppa i kyrkan när jag bodde i Bredäng!

Eivor

Det här är jättebra! Jag har kommit varje gång. Jag hör ju till kyrkfolket, och är volontär. Vi har jättebra sammanhållning i Brännkyrka.

Anna

Han tog q

Nu i höst är det 22 år sedan qigongen kom till Fruängen och Brännkyrka församling, introducerad av dåvarande församlingsprästen Bertil Närding. Nu är han pensionär sedan flera år, men qigongen har levt vidare. Själv daglig qigongutövare vill han försätta dela sin passion med andra. Nyss fyllda 78 har han drabbats av coronarestriktionerna in på bara benen. Krisen har satt igång många tankar. Vad gör isoleringen med oss människor? Vad är det viktiga i våra liv? Här möter du en utforskande och ständigt nyfiken man, med både djup och bredd.

Kanske var det "meningen" att Bertil skulle hamna just i Fruängen, rota sig och bygga relationer. Han är ett självklart inslag i församlinglivet. Denna tillhörighet sedan årtionden är lika självklar för honom som för kyrkofolket.

Qigongen här i församlingen började som en personalaktivitet, sedan öppen för alla. På den tiden var det fortfarande kontroversiellt att låta kroppen vara med, i kyrkan. Bertil har tagit en och annan fajt.

– Dels fanns en misstanke mot "det främmande", dels ansågs det liksom "finare" att vara andlig än att vara sin kropp. Men vi måste erövra helheten, säger han med eftertryck. Vi är kroppar, psyken, själar och andar! Kroppen, rörelsen, det hör ju till det gudomliga.

Idag finns qigong, liksom mindfulness och yoga, ofta som självklara aktiviteter i Svenska kyrkan.

Corona-tiden är inte rolig. Bertil bestämde den 11 mars att strikt följa alla rekommendationer, och har så gjort. Inte handlat i butik, inte gått på restaurang, bio eller konserter, inte åkt kollektivt, inte varit nära människor, undantaget hustrun Ulla. Inte heller barn och barnbarn. Det sista är det tyngsta, att bara få mötas utomhus och att inte få kramas.

– Det känns som om många djupa trådar inom mig har ryckts *av*, säger han. Jag funderar också mycket nu kring min egen tolkning av den kristna tron, den har satts på prov och kräver kanske en nyorientering. Jag söker, för att hoppas. Den här sista tiden, veckorna, har det hänt så mycket inombords, det har blivit närmast en artskillnad och inte bara gradskillnad, när det gäller min oro för framtiden. Nu har vi förstått, att det kan

igongen till Fruängen

vara fråga om en mycket lång tid som vi kan få leva med den här ovissheten.

Bertil är en inbiten radiolyssnare och refererar i vårt samtal till flera sommarprat och andra program som inspirerar – där forskare, tonsättare, filosofer, författare och andra ständigt stimulerar hans tänkande. Han kallar sig också ”relativt politiskt nyvaknad” och tycker sig se en koppling mellan rå nykapitalism, coronautbrottet och klimattillståndet. De här delarna hänger ihop, menar han.

– Det handlar ju ytterst om vår egenmäktiga och egoistiska rovdraft på jordens ändligena resurser, men... jag har nu den synen, att även om systemen skulle kollapsa, falla ihop och kaos skulle uppstå, så finns ändå krafter i tillvaron som kan nyskapa jorden och en ny mänsklighet – det finns som en inbyggd möjlighet.

Att han blev präst var inte helt givet. Flera i hans släkt har varit affärsfolk, han har brutit med familjetraditionerna.

– Kanske är det därför jag inte haft så lätt att gå in i prästrollen, i ”prästarandet”, säger han. Jag har långsamt sökt mig fram och någon rak väg har det inte varit. Men där har alltid funnits en kyrklig förankring i slakten, och jag själv gick i söndagsskola under många år. Båda mina föräldrar var medlemmar i Svenska kyrkan och de var båda genom-musikaliska. Sång och musik utövades ständigt i mitt hem.

Han är född i Söderhamn. Familjen flyttade till Spånga utanför Stockholm när Bertil och hans två år äldre syster var i småskoleåldern. Han gick då med i barn- och ungdomsverksamheterna i den lokala baptistförsamlingen. När ungdomarna i församlingen blev uppåt femton, sexton år, så erbjöds de vuxendop, så kallat troendedop, för att bli församlingsmedlemmar. Det blev komplicerat för Bertil.

– Jag erinrade mig att jag en gång blivit döpt – som barn, så jag tackade nej, säger han. Det underbara med barn dopet är att Gud är den som handlar med barnet, redan innan det själv kan prestera någon som helst egen tro. Det är en gratisgåva.

Och han hade redan haft ett uppbrott, ett par år tidigare. Han var 13 och det var söndagsskofest, utomhus en vackert sommar dag. En av ledarna ledde bön.

Ledaren tackade för att solen sken, för värmen och för avslutningsfesten.

– Jag tänkte: är det så här vi ska be till Gud, det låter för barnsligt. Är Gud till för sådana simpla böner, nej, den guden känner inte jag. Jag var inte med på noterna. ”Gud” var för mig något större, något djupare, säger Bertil.

Han tappade sin barnatro, utan att kunna slå en ny bro mellan sin andliga längtan och Gud.

– Det är spännande, tycker jag själv, säger han, lite häpen. Jag har knappt tänkt på det på det här sättet förut. Här föll något bort i mitt liv, tryggheten i tron. Det här ingår i min andliga historia, mitt narrativ!

Det gick ungefär tio år. Han kompletterade sin realexamen med kvällsgymnasium och hade vaga planer på att läsa till socionom. Då som nu tänkte han mycket, läste mycket, bland annat svenska klassiker, och funderade på vilken väg han skulle ta i livet. Där och då började en existentiell nöd att ge sig till känna.

– Jag förstod inte riktigt vad som hände, jag kände att jag inte kan leva ett sant liv utan att ha en gudstro, men jag hade den inte, säger Bertil. Jag minns att jag tänkte precis så: jag måste börja söka den Gud som jag en gång hade införlivad i mig. Jag undrade varför jag tappat min tro – varför vissa kamrater hade den så självklar för sig, med andliga upplevelser, och jag inte hade dem, längre. Och det fanns något mer inombords, en brist, en stor tomhet, ett inre rop.

Senare har han förstått att hans upplevelse av övergivenhet då kan ha att göra med en förlust av anknytning. Som mycket liten var han ett infektionskänsligt barn som flera gånger blev inlagd på sjukhus. Där på Söderhamns lasarett var han helt ensam, vid ett tillfälle isolerad en hel månad.

Det var långt ifrån dagens Ronald McDonalds familjetillvaro på sjukhusen. Barnen fick knappt träffa sina anhöriga, för ”de skulle bli så ledsna över att behöva skiljas efter besök”.

– Så långt förstod man då, säger Bertil. Idag vet vi att upprepade separationer ger vissa och speciella skador långt in i själen som kan ge livslånga problem.

När Bertil var runt 22 umgicks han

ofta med sin syster och svåger plus några till, som vid tiden läste teologi. De pratade om livsfrågor, vände och vred på stort och smått. En kväll sa en av kamraterna: ”Men, Berra, sådana frågeställningar som du tar upp, läser vi ju om inom teologin!”

Ett frö såddes.

1965 började han köra taxi. På den tiden ett värlönat arbete. Han beskriver en glädjefylld tid med många fina och ofta djupa samtal, som ibland kunde komma till i taxin, och han tycker att hans människokunskap växte där. Där fanns många arbetskamrater och de träffades på några nattfik i stan och delade sina senaste erfarenheter. Bertil gillar ju människor och möten...

– Men tanken fanns ständigt inom mig: Jag kan ju inte leva utan att ha en tro på Gud, ska jag nu inte börja läsa teologi?

Här startade prästblivandet. Ämnet från början var givet: religionspsykologi. Han fann förebilder och inspirationskällor i föreläsare och ämnen, och lämnade fem år senare Stockholms Teologiska Institut med en färdig teol. kand. Ett års betänketid med taxi som inkomstkälla för familjen – så prästvigning våren 1977, med tjänst i Brännkyrka församling och på plats i Fruängen.

Han var då redan församlingsbo. Bertils familjebildning skedde parallellt med prästblivandet. Han träffade sin Ulla 1970 på en båt som gick till Möja.

– Jag tyckte om henne direkt! Hon har sedan vi började umgås alltid varit min styrka och mitt goda omdöme, säger Bertil med värme.

De har numera fritidshus på just Möja och bor sedan 1974 i Herrängen, där de trivts och trivs jättebra. Sonen Markus föddes 1975 och dottern Hanna två år senare. Med Markus föddes möjligen också målaren Bertil. Han berättar:

– Markus ligger på en filt i vardagsrummet efter en längre tid med återkommande öroninflammationer. Vi har varit ute och kört honom i bilen för att försöka få honom att komma till ro och få lite sömn. Nu lyser solen på hans fina lilla huvud och vi har alla fått lite ro. Jag känner ett stort behov av att få gestalta situationen väldigt konkret. Jag rusar

FOTO: PRIVAT

En ung sökande man några år innan han tog steget till teologin.

”Vi måste erövra helheten. Vi är kroppar, psyken, själar och andar!”

Målaren 2020. Ett porträtt tar form hemma i ateljén i Herrängen.

FOTO: HANNA NÄRDING

FOTO: KATRIN MOLANDER

Utomhusqigong med coronaavstånd. Långbro park i maj.

”Det kändes som att jag ”kom hem” till min hand.”

→ direkt runt, runt, efter penna och papper.

Här lossnade något. Bertil började måla och har inte slutat. Han har vidareutvecklat sitt uttryck, sökt sig till mentorer och handledare och lärt av andra.

– Mycket handlar om att lära sig att se. Att se är det första – för att kunna måla, säger han.

Bertil växte upp som högerhänt, men målar med vänster.

– Något märkligt skedde. En kväll när jag skrev i min dagbok kände jag att ”jag skriver ju med fel hand!”. Så la jag över pennan i vänster hand och ”kom plötsligen hem”. Då visste jag kan bara måla med min rätta hand, vänstern. Här tyckte jag mig få kontakt med helt nya och tidigare okända skikt inom mig själv.

Ett par-trehundra alster har det blivit genom åren. Han har sålt en del tavlor, bland annat ett porträtt till Teater & Musikmuseet i Stockholm, deltog i en samlingsutställning i USA 1997, ”väldigt

roligt”, och har haft utställningar på flera håll, också i Vårfrukyrkan. Förhoppningen är en ny utställning här i april 2021, gemensam med dottern Hanna, som också målar.

Under 80-talets slut genomgick Bertil en tung men lärorik period i livet. Den utlösande faktorn var att hans mamma plötsligt och mycket oväntat avled.

– Jag kommer ihåg hur jag en tid senare stod inför altaret en söndag och plötsligt var jag ”inte där”, min andning fungerade inte, jag fick inte luft och undrade vad som hände med mig, berättar han. Det är möjligt att ingen annan märkte något för ingen frågade något efter gudstjänsten... Jag blev rädd och förstod att jag måste kontakta någon som kunde förklara för mig vad som hänt, och hjälpa mig.

Han hade drabbats av en ”infrusen sorg”.

– Jag hade fått en chock när min mamma dog, naturligtvis, men jag hade inte kunnat reagera spontant med en sorgereaktion, fortsätter han. Antagligen kände jag att jag skulle överflyglas av min sorg, så pass, att jag kände mig tvingad att ”stänga av”. Mitt inre kunde inte bearbeta förlusten. Därmed blev också kroppen, med andningen, långsamt avstängd.

Just kroppen blev viktig i vägen tillbaka. Målandet och kroppsinriktad psykoterapi – och qigong! Stockholms stad arrangerade i Gallerian. Bertil och en kompis åkte in och testade.

– Plötsligt fick jag kontakt med andningen igen. Det var njutbart och stärkande!

Att han ville sprida qigongen till andra var ganska givet, och det för oss tillbaka till nutid. Församlingsqigongen här i Brännkyrka coronastängde i mars, liksom allt annat. Men återuppstod tidigt i somras, i Långbro park. Utomhus. Avstånd. Med rekordstort deltagarantal, dessutom. Bertil, och inte minst qigonggänget, ville hitta en modell för att samla mindre grupper inomhus nu när höstrusket satt in, men landade till slut i att ta paus för resten av terminen. Inga risker ska tas.

Bertil suckar. Läget är osäkert, coronan ligger över allt som en tung, våt filt. Att hålla sig undan människor är en uppoffring, och just ovissheten kring hur länge det förblir såhär, är kanske det värsta.

– Vi kan ringa, messa, maila och ses på facetime, det är bra, men det är inte detsamma, säger han.

Han hoppas att vi, i kölvattnet av den här globala krisen, kan komma att få nya insikter, nya värderingar, i synnerhet om den drar ut på tiden. Att pandemin ändå lär oss något. Vad är egentligen det viktigaste i att vara människa? Jo: relationer, grupper, att höra till.

– Kanske får vi syn på något vi inte visste tidigare, i våra egna liv och i vårt gemensamma liv, säger Bertil. Att vi verkligen hör samman så totalt med Alltet och med Alla: att vi är en enda mänsklighet och att vi har ett ansvar för oss själva, varandra och allt annat på jorden.

Kari Malmström

ALLHELGONAHELGEN I VÅRA KYRKOR

Under en vanlig allhelgonahelg passerar bortåt 2000 människor Brännkyrka kyrka. Många, många besöker gravar, går till minneslunden, söker sig till kyrkan för en stilla stund – eller för ett samtal med en medmänniska som just där och då kan ge vägledning eller tröst. Många kommer också för att delta i en gudstjänst.

Brännkyrka församling har trots begränsningarna valt att göra som vi brukar, men med coronaanpassning. Öppen kyrka med bemanning fredag, lördag, söndag i Brännkyrka kyrka, men inte fler än 50 personer samtidigt i kyrkorummet. Det kommer personalen att hålla koll på. Det blir en väg in och en annan väg ut, för att undvika trängsel. Fika kommer att erbjudas under lördagen, men inte ”som vanligt” i kyrkkällaren utan i partytält utomhus. Även här är strävan att undvika kö och trängsel. Vi hoppas att vi kan hjälpas åt!

Under hela helgen spelas regelbundet levande musik och möjlighet till samtal finns. OBS! Fika ute endast lördag.

FREDAG 30 OKTOBER

Öppet från 9.00, och bemannat 14.00–20.00. 18.00 gudstjänst.

LÖRDAG 31 OKTOBER

Gudstjänst 11.00, öppet och bemannat till 20.00 – gudstjänst 18.00.

SÖNDAG 1 NOVEMBER

Gudstjänst 11.00, kyrkkaffe och där-efter öppet och bemannat till 16.00.

Vårfrukyrkan är som vanligt öppen alla dagar 9.00–16.00.

SÖNDAG 1 NOVEMBER

Gudstjänst 11.00, därefter bemanning till 16.00. Möjlighet till ljusständning både inne och i den nyrenoverade klosterträdgården. Kyrkkaffe och möjlighet till samtal finns.

Brännkyrka krysset

Alla insända rätta lösningar vinner en bok och en CD-skiva. Den stora musiken tystnar aldrig!

KORSORDSKONSTRUKTÖR: HANNA FREDHOLM

LÄTSAS	KUT SOM LITEN	ÖDES-DIGER	SVAMLÄ	KUL EFTER JOBBET	ÄTER MAN I DANMARK	88,9 MHz ELLER RADIO
GE PROV PÅ RUT-MÖNSTER		BETE SIG FÄNIGT				↓
		ISTÄLLET FÖR SOPPLUNCH, TAKE-....				SES MED SAM
DEL AV ROSETT	TIDER ATT SE FRAM EMOT	KÄND EKORRE	ÄDELSTEN	GIFT ARGON		KORT FRÅGA MYCKET LÄRD
NÄRINGS-VÄTSKA	PRYDER MÅNGA KYRKTORN	AVSKED	HOTAR VID REGERING-SKRIS			
	SES MED SIDE I FOTBOLL			HAR KYLANDE EFFEKT		PYSÄ
KLIBBIG DEG	RE-CYCLING	JÄG RULLAR	U-SVÅNG	SÄNKA	RIKTNING RÖSE	HÄGLÖS
						HA SIN PLATS
MÅNGA I DÅLIGT BETYG FÖRR			AVDELNING KORT		NYHETS-BYRÅ	KAN STAVAS MED AI
		HEYER-DAHL	BÄDD SAM-KLANG		LÖJLIGA ANVÄNDER RÖSTEN	LÖJUS TID BILREST
ÄTER RESTAURANG-GÄST	KLOSA KAN MAN LÄTA SAKEN		PRED 8:8 INGEN KÄN VINDEN	SKIVA	SKÄRA I FYRKANTER	EN SORT ÄR AV VETE
EN FÖRSTA ANHALT	SÄMT RESIDERÄ I		SÄNG-FÄGLAR I GRUPP		SÄGS MED SANDOR	SMÅK OCH DOFT
ORD-KLASS GATA I LYON	HOPPSAN KVALSTER	EN SORTS TVÄTT	BROR TILL ABEL	BRÖDROT HÄNDA	LED ANDRA TONEN	PÅ SAMMA PLATS GASA PÅ
			GENOM-FÖRD		JÄTTE-BRA	HYLLA AV OCH ?
VID INGÅNGEN TILL BRÄNNKYRKA K:A	TALADE VITT OCH BRETT			SÅ HÄR TIDIGT		NERV-SJUKDOM

LÖSNINGEN INSÄND AV:

Namn _____ Adress _____

Skicka in senast 13 november till: FRISVAR, Brännkyrka församling Svenska kyrkan, 20485625, 125 22 Älvsjö.

Alla vinner... små tankar OM Stor Musik

När köerna tvingas tystna och musiken försvinner uppstår tomrum. I Brännkyrka församling gav tomrummet utrymme för en nyproduktion.

Organist Robert Zelizi har genom åren skrivit en rad texter i församlingstidningen, om musik som varit aktuell att framföra just då. En korist i Motettkören, Bruno Årfors, har gjort avancerade ljudupptagningar av det

mesta som framförts. Materialet fanns ju, så under sommaren satte vi ihop det. 14 ljudspår på en skiva och en liten bok om musiken.

”Små tankar” är tänkt som gåva, vi har skickat iväg många till människor som av olika skäl inte längre kan eller vill komma. Nu kan du vinna din!

Gillar du inte att lösa korsord men vill ha skivan? Maila oss på brannkyrka.info@svenskakyrkan.se

Vem minns du?

Under allhelgonhelgen påminns vi om döden och ger liv åt våra minnen. Du är inte ensam i din sorg.

Dela ditt minne under #vemminnsdu.

#vemminnsdu

Svenska kyrkan

Minnesgudstjänst på Radio Sydväst

På Alla helgons dag, lördag 31 oktober, sänder församlingen en entimmes minnesgudstjänst i radio. Även om kyrkorna är öppna vet vi att många av er därute antingen avstår från besök eller är förhindrade att komma. Vi vill därför erbjuda en möjlighet att högtidlighålla Allhelgonahelgen på distans.

Med programmet hoppas vi kunna skänka lite tröst och mod, och också ge en känsla av gemenskap. Programmet är en mix av musik och prat, precis som en vanlig gudstjänst brukar vara.

Personalkören sjunger klassiska psalmer som brukar sjungas denna helg, till exempel "I himmelen" och "Härlig är jorden". Motettkören sjunger "Lacrymosa" ur Mo-

zarts Requiem. Kyrkoherde Eva-Karin och prästen Emelie håller andaktsinslag. Dessutom kommer under programmet gång alla församlingsbor som avlidit sedan förra allhelgonahelgen att nämnas vid namn.

Välkommen att lyssna!

RADIO SYDVÄST 88,9 MHz
LÖRDAG 31 OKTOBER
09.00–10.00 & 14.00–15.00.
PROGRAMMET SÄNDS DELS I FM-RADIO, DELS PÅ WEBBEN VIA RADIO SYDVÄSTS HEMSIDA
RADIOSYDVAST.SE/#LYSSNA

Har du inte möjlighet att lyssna direkt? Församlingens samtliga närradiosändningar finns också på en egen podcast. Du hittar programmen via vår hemsida brannkyrka.org/poddar samt på andra ställen där poddar finns.

Brännkyrkladet delas ut till alla hushåll i församlingen, även till dem som undanbett sig reklam. Detta för att vi inte ska missa någon som verkligen vill ha tidningen. Den delas alltså ut även till icke-medlemmar. Skulle du vara en av dem som inte är intresserad – bli inte arg på oss för att du ändå fått tidningen. Lägg den bara i pappersåtervinningen! Tack för visad förståelse.

Svenska kyrkan
BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING

JAG & GUD

Yes, I surrender!

Emelie Spjut
PRÄST

När jag var nitton kom Håkan Hellströms låt "För sent för edelweiss", eller jag var nitton i alla fall när jag lyssnade om och om igen på den genom glappiga lurar på min dyrbara orangea ipod. Jag minns hur jag gick längs en skogsväg och kände mig så ensam.

Och jag grät. Ni vet på ett sånt där dramatiskt och självuttömmande sätt, verklig gråt över raden "du säger att kärleken aldrig var till för dig, att du

FOTO: MICHAEL ERHARDSSON/MOSTPHOTOS

aldrig känt vinden, högt över trädtoppen. Säger att den delar sig vid kinden

och blir hel igen bakom dig." Det var det absolut sorgligaste och sannaste jag hört. Jag tror inte jag riktigt kände igen mig egentligen, jag bara grät och grät för det var så läskigt. Tanken att vara så osynlig att till och med vinden missade en.

Så känns det att vara övergiven av Gud, tänkte jag. Ensam på riktigt. Omärklig. Mindre än luft. Och jag var riktigt rädd för skräckfantasin att Gud kanske kunde överge. Eller inte finnas. Eller skita fullständigt i mig. Jag hade ju bestämt mig för att bli präst och allt! Tänk om Gud inte kan röra vid mig – att Gud skulle dela sig vid kinden, just på mig, och sen bli hel igen bakom mig!

Det här är en pinsam historia, och jag kan inte fatta att jag berättar den för er – många vuxna, inklusive jag själv, tycker det är pinsamt att ens tänka på hur dramatiskt och emotionell man var som tonåring. Ni hör ju själva hur det låter "jag, jag, jag, jag." Att det är, på ett paradoxalt sätt, så sjukt självupptaget och grandioöst att tro så lite om sig själv.

Viftar bort minnet med att man ju vet bättre nu – att sånt hör ungdomen till, snart blir det folk av dem också: som kan se rationellt på saker och ting. Jag kämpar med att tänka att den vuxna tanken är trams. Att

det jag egentligen menar när jag säger så är: att sårbarhet är svaghet; att rädsla är inbillning; att det är barnsligt (på ett dåligt sätt) att se in i sig själv; att Gud är enkel, rationell och helt förutsägbar för smarta vuxna jag. Nä, vuxna jag är superdålig på att känna vissa sanningar. Sanningar som jag nu bestämt mig för att inte våga tänka på så ofta. Sanningar som tonåringen vet som jag försöker glömma. Att livet är orättvist, att jag är maktlös, att det faktiskt är fruktansvärt att tänka på att vara osynlig för Gud, att det är coolt att vara emo.

Nu börjar jag i stället grina när jag hör Nicole Sabouné sjunga för full hals "I surrender! I don't count on anything at all, no miracles." Asså, låten handlar egentligen om längtan att bli ihop med nån men i den raden hör jag bara: överlåtelse. Den fromhet jag börjat längta mer och mer efter. Den

som jag hade då i skogen som nittonåring, det fattar jag nu. En klassisk

FOTO: MAJA SUSLIN/TT

kristen tanke om att låta Gud styra och inte krampaktigt och, i ärlighetens namn gravt underkompetent, föröka styra och ställa i världen och över allt i sitt liv.

Jag sjunger med: I surrender! Ber Gud att jag ska få bli sån inför Gud som bär och uppfyller universum. Ödmjuk. Emo igen.

En före detta tonårings bön: Gud, jag önskar att jag vågade ge mig och inte försöka veta bäst. Jag vill inte ens försöka förstå dig mer. Jag vill att du ska vara stor och outgrundlig för mig. Till och med om det kostar att jag ibland tror att du kan överge mig. Gör mig emo!
I Jesus namn. Amen.